

TATUERADE BANANER

NIO BILDER
TATUERADE BANANER
REMUS WILSON

OM RISTANDET

Eva Cronquist/ Konstpedagog

“Denna katalog är tillägnad mina vänner och kollegor på
Italienska Palatset och alla andra som jag fått komma nära genom konsten.”

*“This catalogue is dedicated to my friends and colleagues at
Italienska Palatset and to everyone else I have grown closer to through art.”*

Omslagsbild: Remus Wilson
Foto baksida: Åsa Nyhlén
Layout: Monkeybutler
mattias@monkeybutler.se
Förlag: RKBW, Växjö, 2006

Människan har ägnat sig åt att rista eller teckna en linje sen hon uppfann ett hårt verktyg. Förmodligen har hon ritat i sand, på is eller annat förgängligt material långt tidigare, ända sedan hon tillskansade sig förmågan att göra sig abstrakta bilder. Men vad innebär själva ristandet, detta att lämna spår efter sig där tecken blir till bilder för andra att tyda, tolka och tillägna sig. Att låta ett verktyg möta ett material som ger motstånd, och att i detta motstånd forma sin idé innebär att förvandla den ristade linjen till ett språk. Ett förmedlande av erfarenheter som härrör ur en berättarlust. Själva ristandehandlingen blir till ett bekräftande av den ristandes existens.

DET RITUELLA

Att rista innebär också något rituellt och magiskt, det vet alla som återkommande använder sin penna, kolbit eller stickel. Att närma sig sitt ”blanka” material för att ladda det med sin handling ingår alltid i en viss procedur. Handlingen drivs av en oemotståndlig känsla av att göra materialet erfaret av berättelser och tankar.

FÖRGÄNLIGHEN OCH TIDEN

Tänkandet sker i tid och rum, i ett här och nu konstruerar jag mig själv. Tankar om livets ändlighet uppehåller människan genom livet. Denna medvetenhet om sin död kräver ett förhållningssätt av oss. Att förstå ett liv är en process som tar en livslängd. I denna förgänglighet och cykliska tillvaro har vi upptäckt tiden.

KONSTEN OCH DESS SKEPNADER

För människan är konsten naturlig, här bor hennes längtan och erfarenheter, Konsten är ett redskap att göra världen synlig och därmed fattbar. Men konsten kan se

så olika ut. Den kan bestå av olika metoder, fokusera olika motiv eller lyfta olika frågeställningar. På grund av sina olika skepnader ger vi den olika namn. Processkonst är just ett område som involverar element som tid, föruttnelse, förgänglighet i den konstnärliga gestaltningen. Ofta är dessa element själva innehållet i gestaltningen. Det konstnärliga innehållet blir förenat med tiden på samma sätt som i musiken.

Konstwerk som en representation av verkligheten känner vi till bland annat från 1600-talets stillebenmålare och deras förgänglighetsmotiv. Men konst som är förgängligheten är något annat. I dag arbetar konstnärer just med att inkorporera element såsom tid, men också idéer om tänkandets och gåendets alla ingredienser som ger fluxus. I det sena 60-talet och tidiga 70-talet undersöktes detta nya förhållningssätt och det blev möjligt att göra mera inom begreppet konst.

REMUS

När jag betraktar Remus ristade/tatuerade bananer ser jag hur ovan nämnda delar på ett naturligt sätt faller samman och bildar mening. Jag ser en konstnärlig gärning med mycken erfarenhet av att rista i trä för framställande av träschnitt i en tvådimensionell bildtradition. Och det känns földriktigt att Remus i en tid av tidsbrist och hårdföra attityder lyfter ”stickeln” och flyttar den från trästocken till ett annat levande material, bananen, ett levande material med snabbare förgänglighetsprocess. På detta vis blir sårbarheten i materialet mera visuellt påtaglig. Genom denna handling byter Remus inte bara material att rista i, utan fokus för sitt konstnärliga innehåll. Han lyfter frågan om människans sårbarhet och förgänglighet, ja, inte bara människan utan allt levande. Bananerna är dekorerade men också smärtsamt märkta, och det blir verkningsfullt och starkt. Remus flyttar sin position, från ett artefakt

producerande sammanhang i en hantverks-tradition till något mera metafysiskt, ett belysande av tiden och av flödet. På så vis blir förflyttningen en ingång till ett nytt område av möjligheter. Remus står också inför en ny och utmanande period i sitt konstnärskap, då han är på väg att lämna sin fasta boplats för att gå nordost, vilket är logiskt när konstens och tänkandets möjligheter blivit synliga. Att gå och tänka är effektivt, här frigörs tankestoff som annars inte når upp till vårt medvetande. Vi kan känna igen denna nomadiska handling i tidigare konstnärskap som Richard Longs till exempel, som i sin konstnärliga praktik genomförde så kallade ”artwalks”. Fundamentet i denna konst är linjen och ett förhållande till konst där själva handlingen, att rista eller att gå, blir innehållet. Här finns en möjlighet att följa just en linje.

Ett spår.

En Ariadnes tråd.

ANGÅENDE BILDSVITEN "TATUERADE BANANER"

NÅGOT OM HISTORIK, TEKNIK OCH BILDVISION
Remus Wilson

För ett par år sedan deltog jag i utställningen "konstens vecka" på Italienska Palatset i Växjö. Utställningen skulle pågå kort tid och jag hade planerat att göra ett förgängligt konstverk enkom för denna utställning. I en inspirerad sekvens började jag rista med ett uppbrutet gem i bananskalet på två av mina frukostbananer. Under tiden som jag ristade åt jag upp en tredje banan. Efter denna korta akt var det förgängliga konstverket färdigt. Två "tatuerade bananer" på sockel, exponerade i en fönsternisch. Efter några dagar var konstverket bortruttnat.

När jag ristat i skalet började bananen mörkna där jag sårat den med det spetsiga metallgemet. En brun vätska sökte täta, laga, hela de i skalet upprispade linjerna. Det blev som en tatuering och jag som snittat trädhåller för högtrycksgrafik alltsedan barndomen insåg att en sådan levande linje skulle jag aldrig kunnat göra själv utan bananens egen helande medverkan.

– Plötsligt ville jag föreviga denna levande, spännande och vackra linje.

I två år bearbetade jag uppgiften mentalt. Hösten 2005 hade en sammanhållande skapandevilja vuxit fram inom mig. Jag skulle göra en svit grafikblad i blandteknik. Manuell ristning i bananskalet, från kamera till cd, datorarbete i Photoshop, utskrift som Giclée Print på 310 g. grafikpapper.

Tjugo ekologiskt märkta bananer i köket hemma hos konstnärsvänerna Chris och Jörgen. Jag lyssnar till vad bananerna kan inspirera mig till och i lekande hållning ristar jag grafiska tecken i skalen som återger en slags

berättelse från den tysta kommunikationen mellan mig och bananerna.

Frukten fantasiska form, färg, historia. Det tar några timmar i absolut koncentration. På natten fotograferar Chris bananerna och lägger bilderna på en cd och där efter blir det bananpaj i sена timmen.

Tre månaders arbete i Photoshop med mycket enkla bildhanteringsgrepp. Inget måleri. Rent grafiskt tänkande. Gul banan på vitt tyg blir i ett negativ, blå banan på svart botten. Tattooed bananas! En svit om nio bilder sammanställda och utskrivna med digitala ettor och nollor. Bildberättelser som överraskar mig i perspektiv och djup.

"Hel", 'Blå', 'Röd o Blå', 'Övertoning', 'Fri', 'Partitur', 'Riktning nordost', 'Utifrånperspektiv', 'Morgondag'.

En malström av tankar väller över mig när jag ser bilderna men jag är inte ordkonstnär och bilderna står för sig själva - är sina egna ordlösa suveräner.

MÅNGKULTURALISM

Från Västindien M/S Caledonia - anlöper Banankompaniet, Göteborg, 7 sept. 1945. Bananerna kommer åter till Sverige.

– Andra världskriget är slut.

Bananer är väl integrerade invandrare i det svenska samhället. Man kan säga att de är så väl etablerade, att de nästan är helt och hållet svenska - men med utländsk bakgrund förstås.

Latitud 56° 52' 33" - longitud 14° 48' 26" - 2006. Boréisk horisont. Tidlös lek. Tidlös resa. Nordisk kultur.

Nio bildsånger i nordisk dialekt. Bananberättelser. En banansaga i nordiskt vintermörker. Vintervila. Ristningar i skalet. Nutidskultur så in i norden.

Bananerna berättar för mig:

ON ENGRAVING

Eva Cronquist/ art educator

People have been scratching, carving and engraving lines ever since the discovery of hard tools. Probably, they were drawing in sand, on ice or on other transient materials long before that, once they had understood how to produce abstract pictures. But what does the actual process stand for – leaving one's mark in this way, causing lines to make up images for others to decipher, interpret and assimilate? To bring a tool into contact with a material that resists it, and to allow this resistance to shape one's ideas, is to transform the carved line into a language. The person's experiences are conveyed out of a narrative urge. The act of carving then confirms the existence of the carver.

THE RITUAL ASPECT

There is something ritual and magical about the act of carving, engraving or inscribing, as everyone who regularly uses a pen, charcoal or a graver knows – taking a 'blank' page or material and loading it with one's own meaning. The act itself stems from an irresistible urge to inform the material with one's own narratives and thoughts.

TRANSIENCE AND TIME

Thinking occurs in both time and place – we construct ourselves in the here and now. The finite quality of life is something that preoccupies us throughout our lives. Awareness of human mortality forces us to take a position. Understanding a life is a lifelong process. Via this transience and this cyclical existence we discover time.

ART AND ITS VARIOUS GUISES

For us, art is something natural, embodying our yearning and our experience of life. Art is a means of making

the world visible and therefore comprehensible. But art comes in many different guises. It uses different methods, focuses on different motifs and brings different issues to our attention. As it varies so widely, we give it different names. Process art is a field involving elements such as time, decay and transience in artistic creation. Often, these elements make up the actual substance of the work. Artistic content is combined with time, as in music.

We are familiar with art as a representation of reality from the 17th century still-life painters and their motifs emphasising the transient human condition. But art that is transience in itself is something else. Today, artists are seeking to incorporate elements like time into their work, and blending in ideas about thinking, walking and all else that contributes to the flow of life. This new approach, which extended the boundaries of art as a concept, became popular in the late 1960s and early 1970s.

REMUS

Looking at Remus's engraved/tattooed bananas, I see how the above components come together naturally and create meaning. I see an act of artistry based on long experience of carving woodcuts in a two-dimensional visual tradition. And in an age when time is short and attitudes are harsh, it is perfectly logical for Remus to transfer his 'graver' from the wooden log to another living material – a banana, in which the transitory process is more rapid. Thus the vulnerability of the material is more apparent. Here, Remus is not only changing his carving material but also shifting his artistic focus. He is spotlighting life's vulnerability and impermanence – and not just human life but all life. The bananas are decorated but also painfully marked, and the impact is both telling and powerful. Remus is on the move, from an artefact-producing context in a handicraft tradition to something more

metaphysical: an illustration of time and of life's flow. Thus the transition opens up a new area of opportunity. Indeed, Remus is about to enter a new and challenging phase in his life – he is planning to pull up roots and head north-east, which is a logical move now that the opportunities afforded by the blending of art and the thought process have become clear. Walking and thinking is effective: it liberates the kinds of thoughts that do not normally penetrate our consciousness. This nomadic act has its precedents, for instance in the 'artwalks' of Richard Long. The root of such art is the line and a relationship to art where the act itself, carving or walking, becomes the content. Here is a chance to follow a line. _____ A trail. _____ An Ariadne's thread.

/Stephen Croall
Translation

TATTOOED BANANAS

- ARTIST'S STATEMENT -

Remus Wilson

A couple of years ago, I took part in an exhibition during Art Week at Italienska Palatset, an artists' centre in Växjö, southern Sweden, where I live. As it was to last only a week, I decided to produce a short-lived piece for this exhibition alone. On an inspiration, I unbent a paper clip and began scratching with it on the skins of two of my breakfast bananas. While doing so, I ate up the third. Once this brief exercise was over, my transitory work of art was ready: two 'tattooed bananas' set on a base and displayed in a window recess. A few days later, the work had rotted away.

When I scored the skin with the sharp end of the metal paper clip, the banana darkened where I had wounded it. A dark brown liquid oozed forth and tried to close, restore, heal the scratch lines. It looked like a tattoo. And it reminded me of the wooden blocks I had been carving since I was a child – although I realised I would never have been able to achieve such an expressive line without the healing power of the banana itself. The process had become an exchange, a kind of give-and-take between myself, embellisher of the fruit, and the healing energy of the banana.

– Suddenly I wanted to preserve this vibrant, elegant, exciting line.

I spent two years thinking the matter through, and by the autumn of 2005 a coherent desire to create had possessed me. My plan was to produce a series of graphic designs using a mixture of techniques: manual engraving in the banana skin, documented from camera to CD, computer-processed in Photoshop and the finished product as Giclée Prints on 310 g. graphic paper.

Twenty eco-labelled bananas in the kitchen of two artist friends, Chris and Jörgen. I listen to what the bananas have to tell me by way of inspiration, then cheerfully begin carving graphic designs on the skins. The fruit tells

a silent story based on our exchange: a fantastic story of shape, colour and time. For several hours, I am totally absorbed. That night, Chris photographs the bananas and burns the pictures onto a CD, after which it's banana pie all round in the wee small hours.

For three months I work with the photographic material in Photoshop, manipulating the images in a very simple way. No brushing, just a purely graphic approach. Turned into a negative, a yellow banana on a white fabric becomes a blue banana against a black background. Tattooed bananas! A series of nine pictures compiled and printed out via digital ones and zeroes. Visual narratives whose perspective and depth surprise me.

"Hel, 'Blue', 'Red & Blue', 'Overtoning', 'Free', 'Score', 'Northeast-Bound', 'External View', 'Tomorrow'.

A maelstrom of thoughts whirl through my head when I see the pictures, but I am not a wordsmith and the pictures stand apart – sovereign in their wordlessness.

MULTICULTURALISM

From the West Indies the M/S Caledonia puts in at the Port of Gothenburg on 7 September 1945 with a cargo for the Banankompaniet import firm. Bananas return to Sweden.

– The Second World War is over.

Bananas are well-assimilated immigrants in Swedish society. You could say they're so well established that they're almost fully fledged Swedes – but with foreign roots, of course.

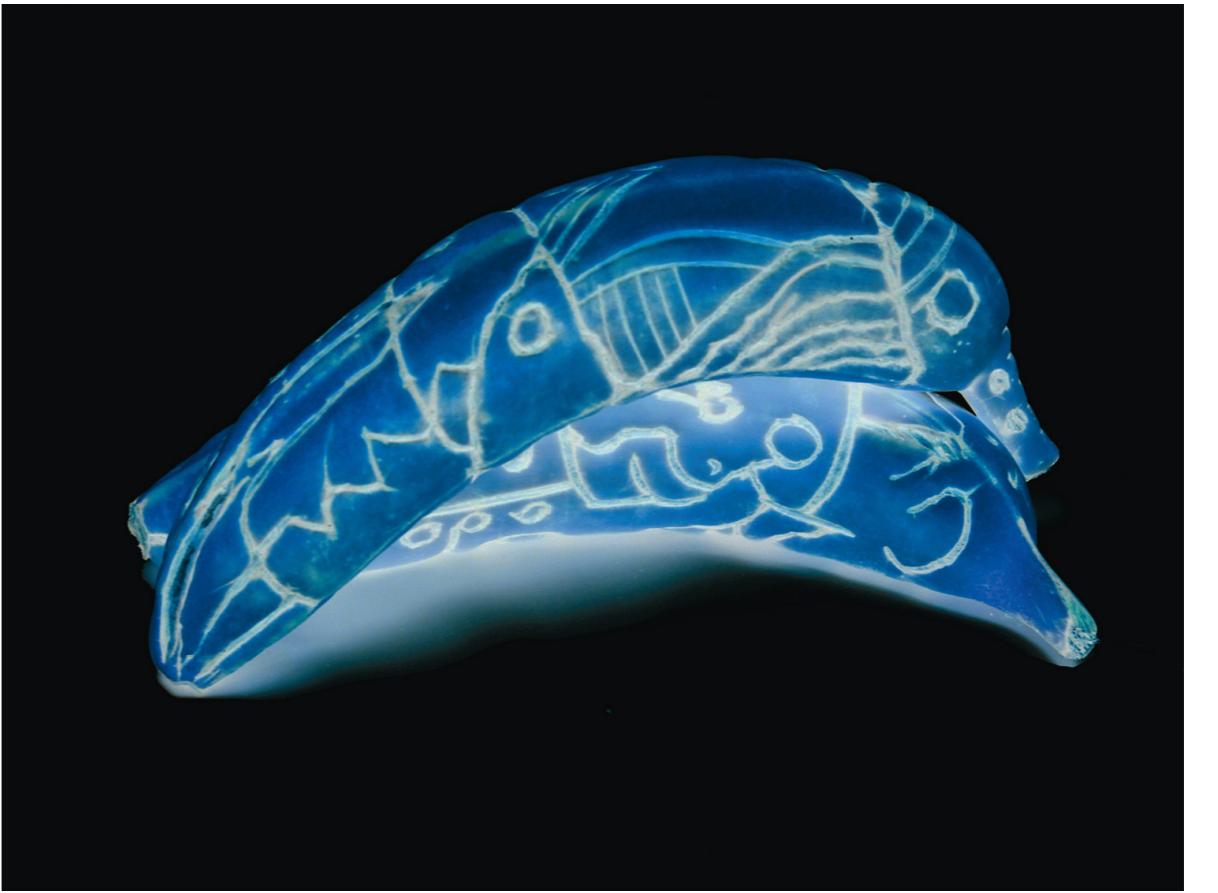
Latitude 56° 52' 33" – Longitude 14° 48' 26" – 2006. Borean horizon. Timeless game. Timeless journey. Nordic culture.

Nine visual songs in a Nordic dialect. Banana stories. A banana tale in the Nordic winter dark. Winter repose. Carvings in skin. Contemporary culture as Nordic as you could wish.

The bananas tell me:

Hel/
Hel
45 x 60 cm

Blue

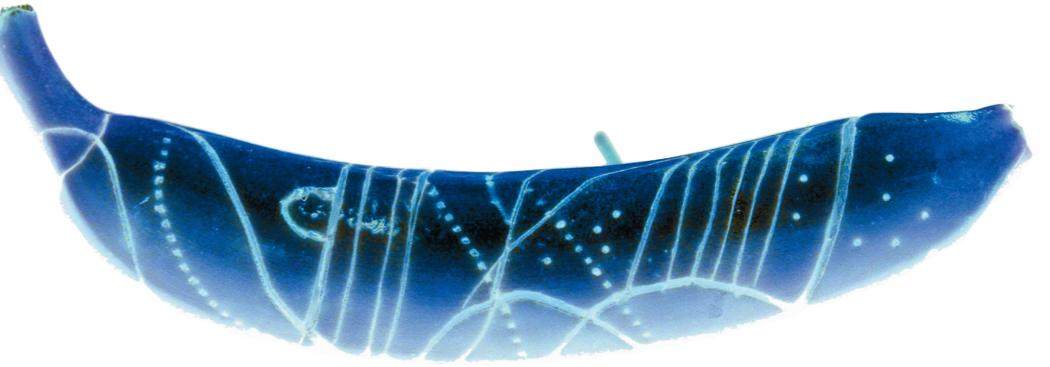
Blå/
Blue
45 x 60 cm

Röd och Blå/
Red and Blue
45 x 60 cm

Övertoning/
Overtoning
45 x 60 cm

Fri/
Free
45 x 60 cm

Partitur/
Score
58 x 58 cm

Rikting nordost/
Northeast-Bound
58 x 58 cm

Utifrånperpektiv/
External View
45 x 60 cm

Morgondag/
Tomrow
45 x 60 cm

– Jag möter Gudinnan Hel. Hon som omhändertar och helar. Hon som i årtusenden var vår himmelska mor. Hon som helar det trasiga och sätter ihop det som är delat. Hon som nu är hänvisad till underjord. Hon vilken det är ett straff att komma till, enligt vikingar och senare de kristna. Ett straff - ett helt vite. Ett Helvete.

"Den del av mitt liv som börjar imorgon kommer jag aldrig att få uppleva - igår finns inte mer"

– Låt oss lyfta Hel ur grottan att genomlysa oss i delaktighet!"

– Låt oss berusa oss i hennes ljus!

Växjö 6/6 2006
Remus Wilson

Nio bilder, Remus Wilsson
Giclée Print
Grafisk upplaga: 27 ex
Grafikpapper: German Etching 310 g
Fotograf: konstnär Chris von Maydell
Produktion: Drewex, Malmö
Konstgrafisk konsult: konstnär Ulf Stålhane

Nine pictures, Remus Wilson
Giclée Print
Print run: 27
Paper: German Etching 310 g
Photographs: Chris von Maydell, artist
Production: Drewex, Malmö
Graphic art consultant: Ulf Stålhane, artist

Remus Wilsons bananer...

Bananerna talar till Remus, och Remus talar i sin tur till bananerna genom att rista känsliga mönster i deras skal. Människan och naturen hänger sig tillsammans åt läkningsprocessen...

Remus Wilsons mycket speciella begåvning är att lyssna till Moder Jord. Hans disciplinerade förhållningssätt ger honom en unik förbindelse med henne, och han lyssnar noga till hennes budskap. I dagens moderna värld måste man ibland kämpa hårt för att behålla kontakten med Moder Jord.

Remus intresserar sig för medkänsla och kärlek, och han har en djup förståelse för den glädje och sorg som naturen förmedlar. Hans arbete och liv illustrerar detta unika och vackra förhållande.

Nancy Kohler, vän och kollega, New York
8 september 2006

*Översättning/
Rolf Christensen*

– I meet the goddess Hel*. She who succours and heals/restores. She who was our heavenly mother for millennia. She who mends the broken and makes whole that which is asunder. She who was banished to the underworld. She to whose realm people are sent as punishment, according to the Vikings and later the Christians. A whole penance. Pure hell.

“That part of my life which begins tomorrow is something I will never see – yesterday is no more.”

“Let us bring her forth out of the dark that she may illumine us in participation.”

– Let us intoxicate ourselves in her divine light!

Växjö, 6 June 2006
Remus Wilson

*Translator’s note: In Swedish, hel also means whole (and is the root of hell), while hela means to heal, make whole or restore.)

/Stephen Croall

Remus Wilson’s Bananas...

The bananas speak to Remus, and Remus in turn speaks to the bananas by carving sensitive patterns into their skins. Man and nature working together, revelling in the healing process.....

Remus Wilson’s special gift is listening to Mother Nature. He has a unique relationship with her in his discipline and listens carefully to the special message she conveys. In our modern world, it is something of a struggle to keep in touch with her.

Remus deals with compassion and love, and has a close understanding of the joys and sorrows that nature offers. His work and life both illustrate this unique and beautiful relationship.

Nancy Kohler, friend and colleague, New York.
8 September 2006

CV

Remus Wilson
1940 Stockholm
Konstnär
Studier vid Slöjdföreningen, Göteborg,
1959-64
artist@remus-wilson.se
www.remus-wilson.se
mobil: 073 14 167 14

Medlem i: KRO, Konstnärernas Riksorganisation.
Bus, Bildkonstnärernas Upphovsrätt i Sverige.
KC-Syd, Konstnärscentrum Syd.
Grafik i Väst, Göteborg.
Grafikens Hus, Mariefred.
Smålands Konstnärsförbund. Växjö Konstnärsgrupp.

Sedan separatutställning på Karlskoga konsthall 1967 har Remus utställt separat på gallerier och konstföreningar runt om i landet samt i grupp inom och utomlands. Utsmyckningsuppdrag till kommuner och landsting. Under de sista 10 åren med ateljé i Kulturcentrum Italienska Palatset, Växjö. 1996 - 2002 ordf. för KKV Småland. 1999 - 2002 ordf. för KRO Småland.

CV

Remus Wilson
1940 Stockholm
Artist
Studies at Slöjdföreningen, Göteborg,
1959-64
artist@remus-wilson.se
www.remus-wilson.se
mobile: +46 (0)73 14 167 14

Member of: KRO, the Swedish Artists' National Organisation. Bus, Bildkonstnärernas Upphovsrätt i Sverige. KC-Syd, Konstnärscentrum Syd.
Grafik i Väst, Göteborg.
Grafikens Hus, Mariefred.
Smålands Konstnärsförbund. Växjö Konstnärsgrupp.

Since my first one-man show, at the Karlskoga Hall of Art in 1967, Remus has exhibited alone at galleries and art centres around Sweden and have also taken part in joint exhibitions both at home and abroad. Over the past 10 years I have had a studio at the Italienska Palatset artists' centre in Växjö, southern Sweden. 1996 - 2002, Chair, KKV Småland. 1999 - 2002, Chair, KRO Småland.

